

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **T.**, a.s., so sídlom K., IČO: X., proti odporcovi **I. Č.**, bytom M., zastúpenému JUDr. I. Ď., advokátkou v M., **o určenie, že ide o neospravedlnené zmeškanie práce**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 5 C 11/2010, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 21. novembra 2011 sp. zn. 5 Co 151/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľke náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin (v poradí druhým) rozsudkom z 2. februára 2011 č.k. 5 C 11/2010-186 určil, že zmeškanie práce odporcu od 09.06.2009 do 20.10.2009 nie je ospravedlneným zmeškaním. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke trovy konania vo výške 1 110,21 € na účet právneho zástupcu navrhovateľky Advokátska kancelária JUDr. J. M. a JUDr. M. K., s.r.o., vedený v U., a.s., P., č.ú. X., do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozsudku uviedol, že skôr ako rozhodol vo veci samej, skúmal existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a dospel k záveru, že tento je daný tým, že sa jedná o otázku určenia, či zameškanie do práce je alebo nie je neospravedlnené a navrhovateľke sa nepodari iným spôsobom odstrániť tento stav právnej neistoty, keďže ani k dohode v danej otázke medzi navrhovateľkou a príslušnou odborovou organizáciou nedošlo a navrhované určenie je spôsobilé odstrániť existujúci stav medzi navrhovateľkou a odporcom. Následne prvostupňový súd svoje rozhodnutie oprel o ustanovenie § 144 ods. 7, § 47 ods. 7, § 79 ods. 1 Zákonníka práce, keď z vykonaného dokazovania mal dostatočne preukázané, že medzi odporcom a navrhovateľkou pracovný pomer založený pracovnou zmluvou zo dňa 10.8.1992 vrátane dojednaných zmien a následne, ako bol zákonným spôsobom v súlade so stanovami navrhovateľky odporcu odvolaný

z funkcie generálneho riaditeľa, trval, vrátane časového obdobia, ktoré je predmetom určenia neospravedlneného zmeškania práce súdom, t.j. najneskôr do 20.10.2009. Vo vzťahu k existencii a trvaniu pracovného pomeru, potom ako bolo navrhovateľkou dané odporcovi okamžité skončenie pracovného pomeru, ktoré následne po podanej žalobe bolo Okresným súdom Martin rozsudkom sp. zn. 7 C 61/2009, právoplatným dňa 21.10.2009, určené ako neplatné, nie je podľa názoru prvostupňového súdu relevantné, či navrhovateľka – zamestnávateľ, umožnila alebo neumožnila odporcovi výkon práce, pri splnení podmienky, že zamestnanec oznámi zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával. Ak zamestnávateľ napriek oznámeniu zamestnanca pri neplatnom skončení pracovného pomeru mu neumožní výkon práce a naďalej ho zamestnáva, bez prekážok na strane zamestnanca v zmysle dojednaných práv a povinností podľa pracovnej zmluvy, pracovného poriadku, kolektívnej zmluvy a iných pracovnoprávných predpisov, pracovný pomer medzi zamestnávateľom a zamestnancom trvá, avšak zamestnancovi vzniká nárok na náhradu mzdy v súlade s ustanovením § 79 Zákonníka práce. Na základe týchto skutočností mal prvostupňový súd za preukázané, že pracovný pomer medzi navrhovateľkou a odporcom v čase do právoplatnosti rozsudku, ktorým súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné, trval. Medzi navrhovateľkou a odporcom nedošlo iným spôsobom v súlade s ustanovením § 59 Zákonníka práce ku skončeniu pracovného pomeru. Súd konštatoval, že medzi odporcom a navrhovateľkou je nesporné, že odporca bol uznesením dozornej rady dňa 12.2.2009 odvolaný z predstavenstva spoločnosti a súčasne z funkcie výkonného vedúceho spoločnosti, t.j. generálneho riaditeľa. V nadväznosti na ustanovenia čl. I. a III. Dohody o zmene pracovných podmienok zo dňa 30.9.2008 a ustanovenie § 42 ods. 2 Zákonníka práce, sa prvostupňový súd stotožnil s navrhovateľkou v tom smere, že odvolaním z funkcie generálneho riaditeľa prestal odporca spĺňať požiadavky na dohodnutý výkon práce. Sporným z hľadiska oboch účastníkov konania ostalo, či ponuka práce navrhovateľky zo dňa 8.6.2009, ktorá predchádzala časovému určeniu, či došlo k plneniu povinností zamestnanca vyplývajúcich z pracovného pomeru, resp. k neospravedlnenému zmeškaniu, potom ako jej odporca oznámil, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnávala, spĺňa vzhľadom na ustanovenia § 79 ods. 1, § 144 ods. 7 Zákonníka práce termín „zamestnávania“ vzhľadom na okolnosti okolo následného neplatného skončenia pracovného pomeru. Z ustanovenia § 79 Zákonníka práce vyplýva, že zamestnávateľ je povinný po tam uvedených skutočnostiach umožniť výkon práce zamestnancovi podľa doteraz platnej pracovnej zmluvy. Zamestnanec týmto vstupuje do práv a povinností existujúceho pracovného pomeru, resp. pracovnoprávneho vzťahu, ibaže nastali okolnosti, na základe

ktorých by nebolo možné spravodlivo od zamestnávateľa žiadať, aby zamestnanec vykonával doterajšiu prácu za rovnakých podmienok. Reflektujúc osobitnú situáciu v pracovnoprávnom vzťahu, ktorá nastala po odvolaní odporcu z funkcie výkonného vedúceho spoločnosti, ako predpokladu vykonávania funkcie generálneho riaditeľa v spoločnosti v zmysle platnej pracovnej zmluvy, bol prvostupňový súd toho názoru, že aj vo vzťahu k čl. 2 Zákonníka práce (výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávnych vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi), že práve v tomto prípade nastala vyššie uvedená okolnosť a zamestnávateľ týmto ani nemohol po okolnostiach, ktoré tomu predchádzali, umožniť odporcovi naďalej pracovať v predchádzajúcom zamestnaní. Odporcovi bola ponúknutá iná vhodná práca, ktorá spĺňala zdravotné i kvalifikačné predpoklady s miestom výkonu práce dojednanom v pracovnej zmluve. Podľa názoru súdu prvého stupňa ponuka práce zo strany zamestnávateľa spĺňa zákonom stanovenú podmienku zamestnávania. Bez ohľadu na súhlas zamestnanca, pokiaľ trvá na tom, aby ho zamestnávateľ zamestnával naďalej, je ten povinný nastúpiť k zamestnávateľovi na ponúknutú pracovnú pozíciu. Odporca však ponúknutú pracovnú pozíciu technika odborných činností zo dňa 8.6.2009 neprijal a tým ani nenastúpil do zamestnania k zamestnávateľovi. Týmto konaním odporcu ako zamestnanca bez prekážok na strane zamestnávateľa boli porušené jeho povinnosti, ktoré mu vyplývali z pracovného pomeru, a to najmä povinnosť zamestnanca podľa pokynov zamestnávateľa vykonávať prácu osobne podľa pracovnej zmluvy v určenom pracovnom čase a dodržiavať pracovnú disciplínu. Preto prvostupňový súd návrhu vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie odporcu rozsudkom z 21. novembra 2011 sp. zn. 5 Co 151/2011 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. Odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľke trovy odvolacieho konania v sume 77,29 € na (bližšie nešpecifikovaný) účet právneho zástupcu navrhovateľky do troch dní. V dôvodoch svojho rozhodnutia sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu, ako aj v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, z ktorého dôvodu v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. skonštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na zaujatý právny názor nevyhovel žiadosti odporcu o pripustenie dovolania pre prípad potvrdenia prvostupňového rozsudku (§ 238 ods. 3 O.s.p.). O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu, z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), podal dovolanie odporca. Navrhol ho spolu s rozsudkom súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Odvolaciemu súdu predovšetkým vytkol, že svojim uznesením z 30.11.2010 zrušil (v poradí prvý) rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 14.07.2010 sp. zn. 5 C 11/2010, ktorým návrh navrhovateľky zamietol a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prvostupňový súd, súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, následne (v poradí druhým) rozsudkom návrhu navrhovateľky vyhovel, a to na tom istom skutkovom základe, ktorý už bol zistený ku dňu vyhlásenia rozsudku zo dňa 14.07.2010. Pokiaľ mal teda odvolací súd iný právny názor, mal možnosť vzhľadom na hospodárnosť konania rozsudkom (prvé) rozhodnutie prvostupňového súdu zmeniť a nebolo potrebné vracat' vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodovanie. Podľa názoru odporcu takýmto postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť aplikovať možnosť dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku v zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. a tým došlo k porušeniu jeho práva na právnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Odvolaciemu súdu tiež vytkol, že nepripustil proti svojmu potvrdzujúcemu rozsudku dovolanie. Bezprostredne v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. dovolateľ uviedol, že vzhľadom k tomu, že došlo k neplatnému okamžitému skončeniu pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa a zamestnávateľ mal za to, že skončí pracovný pomer neplatne, mal prideľovať prácu zamestnancovi podľa pracovnej zmluvy medzi nimi uzatvorenej alebo sa mal so zamestnancom dohodnúť na zmene pracovných podmienok. Navrhovateľka v konaní nepreukázala, že medzi ňou a odporcom došlo k uzatvoreniu dohody o zmene pracovných podmienok. Vzhľadom k tomu, že k takejto písomnej dohode o zmene pracovných podmienok medzi účastníkmi nedošlo, mal zamestnávateľ zamestnancovi prideľovať prácu podľa pracovnej zmluvy medzi nimi uzatvorenej. Pokiaľ tak neurobil, nebol odporca povinný nastupovať do práce a za obdobie od kedy mu navrhovateľka neprideľovala prácu podľa pracovnej zmluvy má odporca nárok na náhradu mzdy. Dovolateľ má za to, že k žiadnemu porušeniu pracovnoprávnych predpisov a ustanovení pracovnej zmluvy z jeho strany neprišlo, nakoľko vzhľadom k tomu, že navrhovateľka mu neprideľovala prácu v zmysle pracovnej zmluvy medzi nimi uzatvorenej, čo predstavovalo prekážku na strane zamestnávateľa, neprítomnosť odporcu v práci nemožno považovať za neospravedlnenú, čo potvrdil aj Závodný výbor Z. listom zo dňa 26.11.2009. Na podporu svojej argumentácie

dovolaateľ poukázal aj na uznesenie najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. októbra 2010 sp. zn. 1 M Cdo 13/2009, ktorým rozhodol v obdobnej veci.

Navrhovateľka v písomnom vyjadrení k dovolaniu, toto navrhla odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Nakoľko v prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom v jeho výroku prípustnosť dovolania nevyslovil, ani nejde o potvrdzujúci rozsudok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky), je nepochybné, že prípustnosť dovolania odporcu z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou

z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. vylúčené. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné, sa dovolací súd zameril predovšetkým na okolnosti, ktoré dovolateľ v dovolaní namietal.

I keď odporca v dovolaní uplatnil výslovne iba dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., teda že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, vychádzajúc z obsahu tohto mimoriadneho opravného prostriedku, de facto je v ňom tvrdená existencia procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Nepochybne to možno vyvodiť, podľa názoru dovolacieho súdu, z tvrdenia odporcu v dovolaní, podľa ktorého tým, že odvolací súd potvrdil rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté inak, že v prvom rozsudku, pretože súd prvého stupňa bol viazaný právnym názorom súdu, ktorý prvšie rozhodnutie zrušil, bola odporcovi odňatá možnosť aplikovať dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok v zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. a tým došlo k porušeniu jeho práva na právnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, keď naviac, proti svojmu potvrdzujúcemu rozsudku odvolací nepripustil dovolanie, hoci o to odporca žiadal.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Zo spisu však nevyplýva, že by súdy v prejednávanej veci v prípade odporcu nerešpektovali niektoré z týchto práv. Vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia uvedené tvrdenie dovolateľa, o ktoré opiera prípustnosť dovolania podľa § 237

písm. f/ O.s.p., nemožno podľa názoru dovolacieho súdu považovať za odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom.

Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnení akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu (čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd).

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podstata základného práva priznaného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v prvom rade v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde, že tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola namietanému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenie o súdnej ochrane vykonávajú, a teda že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale ju aj v určitej kvalite, t.j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať. Postup súdov v konaní o veci a jeho kvalita ustanovená zákonom je vyjadrením práva na súdnu ochranu účastníka konania vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy. Ochrana základným právam a slobodám poskytujú predovšetkým všeobecné súdy (I. ÚS 50/97, I. ÚS 54/97).

V zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti ústavného súdu predmetným článkom ústavy sa zaručuje ochrana viacerých záujmov, a to najmä práva na prístup k súdu, práva na spravodlivý proces, ktorého základným predpokladom uplatnenia je nezávislosť a nestrannosť súdu, pričom ochrana podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená, že súd právoplatne rozhodne v prospech navrhovateľa (II. ÚS 71/97, III. ÚS 46/04). Nejde o porušenie

základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi.

Spôsob a podmienky rozhodnutia odvolacieho súdu o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa pre prípad jeho potvrdenia, zmeny alebo zrušenia ustanovuje Občiansky súdny poriadok v § 219, § 220 a § 221. Pokiaľ teda v danom prípade Krajský súd v Žiline uznesením z 30. novembra 2010 sp. zn. 5 Co 334/2010 zrušil (v poradí prvý) rozsudok Okresného súdu Martin zo 14. júla 2010 č.k. 5 C 11/2010-106 (ktorým bol návrh zamietnutý) podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ O.s.p. a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, a následne dovolaním napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté inak než v prvšom rozsudku, pretože súd prvého stupňa bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, neodňal tým odporcovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. V tejto súvislosti je namieste poznámka, že odporca mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania podaním odvolania proti prvostupňovému rozsudku, ktorý mu bol riadne doručený a ktorú možnosť aj využil.

K odňatiu možnosti odporcovi konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nedošlo ani tým, že odvolací súd nevyhoví žiadosti odporcu a nepripustil proti svojmu potvrdzujúcemu rozsudku dovolanie. Ustanovenie § 238 ods. 3 O:s.p. síce oprávňuje odvolací súd, aby vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že je proti nemu dovolanie prípustné, je však vecou odvolacieho súdu, či možnosť vysloviť prípustnosť dovolania využije alebo nevyužije, pričom jeho úvaha, v akom rozsahu považuje svoje rozhodnutie po právnej stránke za zásadného významu, nepodlieha žiadnemu preskúmaniu.

Pokiaľ dovolateľ svoje dovolanie odôvodnil aj tým, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vždy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý

nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z § 238 O.s.p., nebola preukázaná existencia dovolateľom namietanej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnej navrhovateľke vzniklo právo na náhradu trov tohto konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Navrhovateľka však návrh na náhradu trov dovolacieho konania nepodala, preto jej táto náhrada priznaná nebola.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. novembra 2012

JUDr. Ľubor Š e b o, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková